

เรื่องเล่า...ชาวนก...ป่า (๑)

กาลครั้งหนึ่งเมื่อนานมา
มีนกป่าอยู่เป็นฝูง
พฤษไพรหลากพันธุ์พยาง
พลิกแผ่นผืนเป็นรวงรัง

ป่าใหญ่บริบูรณ์
บริเวณก็ดูขลัง
ตระหง่านริมฝั่งตั้ง
เลียบริมลำเจ้าพญา

ริมรอบป่ามีนาข้าว
ป่านั้นเล่าผลไม้ป่า
ในน้ำก็มีปลา
ภักษาหารบริบูรณ์

มวลกต่างมีสุข
เหลนหลานลูกจิ้งพอกพูน
บินบินร่ำมีอาตุร
ระริกไล่ไซปีกขน

อิสระแลเสรี
เกาะกิ่งที่มีไม้ผล
รวงรังมิลวกลน
รักก็ถักทอสมาน

มินานผู้นำนวก
แจ้งประสงค์จะประสาน
เปิดป่าแลลำธาร
รับเพื่อนนวกจากป่าไกล

นโยบายป่าเสรี
เปิดป่าฟรีโซว์วิสัย
วิสัยทัศน์ก็ชัดไพร
ไกลสิ้นถลารน

เกิดกระแสครอสคัลเจอร์
ท่วมทับผลอพลอยลมฝน
ลอกเลียนละครากตน
ความสับสนเข้าทดแทน

บริโภคนิยม
ชัดตาโถมท่วมทับแก่น
เอื้อเพื่อแลแน่นแพ้น
กึ่งอ่อนแ่่งนดุงงง

สฤณาริปีไตย
ปฏิรูปใหม่ใจประสงค์
พวกมากก็ลากลง
ล้วงลูกเล่นเป็นเกมส์กล

การเมืองเรื่องมวลก
ดูตลกแลตลกหล่น
สับปลับปนสับสน
ก็เปลี่ยนปรับธรรมนุญ

เรื่องราวจึงยังยุ่ง
นึ่งนังนุงไม่สิ้นสูญ
ป่าปลอดสมดุล
สนิทแนบเสื่อมสลาย

ยุติธรรมเลือนหายหด
เบือนบังบดดูบ้าใบ้
พวกมากก็ลากไป
ลือบปี่ให้เป็นฝ่ายตน

กาลข้างหน้าอย่างไรหนอ
มวลกพ้อในสับสน
รวงรังเริ่มลวกลน
ถาจะหล่นไร่เขียวแรง

เมื่อ...นกหลงป่า(๒)

นกน้อยในไพรกว้าง
เพียงเจ้าอ้างปีกกล้าแข็ง
แท้จริงเจ้าอ่อนแรง
เจ้าจะแก่งบินแข่งใคร

ปีกเจ้ายังเยาว์นัก
อย่าทีกทักท่าโลกใหญ่
ลมฝนพายุไพร
ยังรอให้เจ้าเผชิญ

นกน้อยจากแนวป่า
เจ้าหาญกล้าท่าโลกเหิร
เพียงใจที่กร้านเกิน
มีอาจเหิรวิหคบิน

โหมโหมท่าพายุ
มฤตุมิรัฐสิ้น
เพียงเพราะจะยลยิน
โลกย์ก็โรคมาสนอง

โผผินจากรังหญ้า
จากป่ามาสู่ฝั่งคลอง
แสนแสบแสนล้นร้อง
เกินจะก้องกูร้องใคร

โอบยบินสู่อีกฝูง
ด้วยลมจุงแลหลับไหล
แปลกหน้ากล้าก้าวไป
ยังฝั่งชนมิกุ่นชิน

อาศัยบนรังใหญ่
ลี้มรสใหม่มีคุ่นลื่น
เสแสร้งแกล้งเคยชิน
ปรุงแต่งกลืนมีคุ่นตา

ก่อนหลับยามคำคิน
ทิวาตื่นไปหุงหา
สรรสิ่งเลี้ยงกายา
จึงกลับมาสู่รังนอน

บัดนี้วิถีเปลี่ยน
ป่าใหญ่เพี้ยนมิอาจนอน
กลางวันใช้หลับนอน
กลางคืนร้อนถลาบิน

แสงสีส่องไฟส่ง
ชวนให้หลงเจ้าปากชิน
ราบเรียบร้อนร้อนบิน
สุดกลืนสาบกามารมณ

นกน้อยโคโยตี
ร้อนปีกรีชวนเสพสม
ปีกกล้าถลาลม
ลมก็พัดพัดถล้า

จึงย้ายสู่รังใหม่
นามไซด์ไลน์อุปถัมภ์
กอบเงินแลกอุปกรณ์
ส่งเสียแม่อยู่บ้านไพร

บางส่วนใช้เลี้ยงน้อง
โรคพ่อต้องเยียวยาใช้
อีกส่วนส่งน้องชาย
ศึกษาสิ้นก่อนจากรัง

ณ ที่แห่งใหม่นี้
มิใช่ที่ใช่กรงขัง
อิสรภาพในรวงรัง
ก็ขังใจมิถายถอน

ผู้คนตั้งมากหน้า
เดินเข้ามาเป็นครุสอน
พักผ่อนแลหลับนอน
เสร็จสมสิ้นก็บินโผ

จากใหญ่ไปหาเล็ก
จากเด็กไปชราโง
บ้างแบ่งตำแหน่งโต
ราวอดโซเห็นซาชิน

ไม่นานก็กร้านหายาบ
ประหนึ่งทราบจนหมดสิ้น
ป้องปีกกลาบิน
เรียนรู้สิ้นราวศัสตรา

นกน้อยจึงหลงฝูง
พยุ่งปีกราวหงส์ฟ้า
ลืมหอกจากบ้านนา
หลงลืมหอกแนวป่าเดิม

บางครั้งเจ้าบาดเจ็บ
ใช้หยิกเล็บเจ็บเนื้อเสริม
ครวญคร่ำใช้ซ้ำเติม
เพียงเพลงบอกในสัจจา

เหลียวมองบนฟ้ากว้าง
แสนอ้างว้างเกินจะกล้า
เบื้องล่างคือแนวป่า
ก็รกราวจิตใจคน

คือผลพวงของสิ่งใด
ทำนงให้มลายหล่น
ปีกปกถูกโลกย์ลน
ก็เราให้ใจสลาย

หรือนกออยากจะโทษ
อยากโกรธไพรในความร้าย
โทษฟ้านภาพราย
ที่ให้กลายมากล้ากลืน

สุดท้ายเมื่อนกเจ็บ
หนาวหนาวเหน็บเกินจะฟื้น
เยียวยาแผลผ่านวันคืน
ก็ละลื่นระหกล้ม ๑

*****

เมื่อ...ป่าเปลี่ยนแปลง (๓)
แรงลมล่อพัฒนา
ที่พัดพาให้หลงลม
ตะวันตกเคยหกล้ม
แล้วพลาดสู่บูรพา

คือผลพวงเรเนซองต์
เมื่อทดลองแสวงหา
ปฏิวัติเปลี่ยนเงินตรา
ชักพาสู่ทุนนิยม

ทุนนิยมวัตถุพอก
แฝงเร้นหลอกบ่มีสม
ยิ่งดั้นยิ่งจ่อมจม
ริงรัตร่างใจรวยริน

เศรษฐกิจตกสะเก็ด
มีผลผลิตเป็นหนี้สิน
ร้งร้างร่วงลงดิน
ร้งรักหล่นไร่เรือนนอน

โลกร้าวสังคมแตก
ชนบแยกอุทาทรรณ
แยกย้ายกระจายจร
บ่หอนพินคีนกลับมา

เมื่อสองพันห้าร้อยสี่
ผู้ใหญ่สี่ได้กังขา
กาลวันผันผ่านมา
จากกังขากลายกังวล

ตึกรามดูสูงใหญ่
สะพานไฟน้ำถนน
รถราสาละวน
คือผลแผนพัฒนา

บัดนี้ที่ป่าใหญ่
ได้เปลี่ยนไปลิบลับตา
เปลี่ยนเป็นศูนย์การค้า
เซ็นเตอร์พ้อยต์นกน้อยบิน

เหลียวไปที่ไพรเก่า
ที่นั่นเล่าก็เปลี่ยนสิ้น
เปลี่ยนดอนหอนแห้งดิน
คอนกรีตกรายเข้าทดแทน

รวงรังที่เป็นหญ้า
ได้เปลี่ยนมาเป็นเหล็กแผ่น
อิฐปูนแทรกแซมแทน
ก็ระฟ้าเป็นป่าปูน

ฝูงนกเริ่มเปลี่ยนคิด
ริผลิตเริ่มพอกพูน
เพื่อตนบริบูรณ์
ตนก็ตั้งเก็บเกี่ยวเอา

จากเคยเป็นฝูงใหญ่
ก็แยกไปไม่เหมือนเก่า
ทุกข์ร้อนได้ช่วยเบา
ก็โยกแยกปัจเจกบิน

ฝูงนกกลายเป็นแปลกหน้า
มิน่าพาราวแปลกถิ่น
หญ้าแห้งแสงดิน
คล้ายเป็นกลางเป็นเรื่องราว

สังคมแห่งป่าเปลี่ยน
ยิ่งเพียรคิดก็ยิ่งเศร้า
ใครกันผันเปลี่ยนเรา
หรือเราเล่าเปลี่ยนเราเอง

นิกย้อนไปครั้งเก่า
ครั้งพรานเข้ามาชมเหง
ช่วยยุติปีกเกร็ง
ก็จุดคร่าตาข่ายบิน

บัดนี้ปีกอ่อนล้า
ฝูงนกพาแตกกันสิ้น
นกน้อยน้ำตาริน
เมื่อหวนถิ่นที่เคยเนา

ป่าเก่าหรือป่าใหม่
นิกนิกไปให้ใจเศร้า
รวงรังเริ่มแตกร้าง
มีอาจป้องแรงลมฝน

ซัดซัดสีนามิ
รังก็ปรีขึ้นอีกหน
ต้มยำกุ่มเข้าลวกจน
ก็รังหล่นละร่วงลง

โครตีสแฮมเบอเกอร์
ปากก็เพื่อละเมอหลง
หวังหวังพึ่งพาบลง
พับเพียบนั่งในฝันผวน

บัดนี้วิถีนก
ดูผันผกราวลมหวน
ลมพัดก็พัดรวน
พึ่งพับพาบไม่เหมือนเดิม ๆ

*****

เมื่อ...ปีกเปลี่ยน(๔)
มินานนกทะเลาะ
แยกฝั่งเกาะมิเหมือนเริ่ม
รูกเร้าใจหิมเกริม
เติมแต่งสีให้แก่กัน

จากเคยเป็นสีเดียว
ก็กลับเลี้ยวหลากสีสัน
ตบแต่งปีกสารพัน
สีสันหลากเป็นเหลืองแดง

อนิจจาปาแห่งนี้
ถ้าจะมีผู้แทรกแซง
อินทรีหรืออีแร้ง
จะร่อนร่ามายึดกุม

หากนกน้อยไม่ตระหนก
สูญเสียมล็ดจักไม่คุ้ม
เมื่อป่าร้างถูกโรมรุม
คงต้องคลุมปิดหน้าบิน

ปัญหาที่ป่าเปลี่ยน
ป่าผิดเพี้ยนไม่ถวิล
จิตตีแย่งแข่งกันกิน
ให้หนองหนักกระอักใจ

ศัตรูกล้าจากป่าอื่น
ยืมระรินหารู้ไม่
รอวันเราบรรลัย
แล้วจะได้เข้ายึดครอง

สงสารเหล่าบรรพนก
ที่ได้ปกป้องป่าผอง
สืบถ่อต่อครรลอง
กางปีกป้องลูกรวงรัง

บัดนี้ป่าใกล้แตก
รวงรังแยกแบ่งฝักฝั่ง
ลูกหลานนงมิระวัง
อนิจจาอนาถใจ

หรือผืนป่าจะอาศัย
ไกลถึงวันวิทักษ์
ลั่นลั่นทั่วราวไพร
ระทึกท่วมทับระทม

นกล้อยให้ตระหนัก
ใครกันจักที่เหมาะสม
อาสาแก้แผลสาปม
ให้ป่าฟื้นคืนกลับมา

เห็นแต่องค์อินทร์ท่าน
ที่เทียบชั้นหมอรักษา
จึงแจ้งเหตุจันรรจา
ปรึกษาสิ้นกระแสความ

องค์อินทร์ได้ทรงแนะ
ให้ค่อยแก้อย่าผลีผลาม
ตระหนักถ้วนกระบวนการ
ให้ซึ่งเหตุสมุทัย

เพราะเหตุปัญหาลึก
มีทั้งศึกภายนอกใน
ศึกนอกให้ยอกใจ
อีกศึกในก็ยอกทรวง

คึกนอกให้ตระหนัก
รुकแลกัรบดูลมลวง
ในจริงมีสิ่งฟวาง
สนิทแนบแลแยบยล

คึกในให้ต่างถอย
แล้วค่อยค่อยใช้เหตุผล
สลัดปีกสลัดขน
สลายสีแสงใจ

มันคงหลักสมานฉันท์
สามัคคีมันเป็นกลไก
ตื่นรู้มีหลับไหล
เสียดละแลละวาง

ให้พื้นฟูวิถีเก่า
รวรงเหี้ยวที่เคยร้าง
พลิกผืนป่าเคยเปราะบาง
เป็นป่าปกไว้ป้องภัย

อยู่กันโดยเอื้อเพื่อ
พริกบ้านเหนือเกลือบ้านไกล
แบ่งสันปันส่วนไป
ให้ยุติยุติธรรม

เคารพภูกตึกา
มวลปึกษาอย่าถล่ำ
พุดทำคืดให้เกรงยำ
สันตึกีสมประสงค์

ให้นำความแจ่งมวลนก
อย่าพลัดตกในความหลง
โลภมากอยากละลง
ป่าคงพีนคีนดั่งเดิม

เราเพียงแต่ผู้บอก
เจ้านั้นดอกคือผู้เริ่ม
สันตึกาเหิมเกริม
ล้วนเป็นกรรมเจ้าทำเอง

โองการอันเราเอ่ย
แจ่งเฉลยให้ครัดเคร่ง
ไม่ตีความเข้าตนเอง
ทำฝ่ายใดให้ได้เสีย

ประโยชน์ให้ประธาน
อีกจัดการพวกเซลียร์
วินวินทุกฝ่ายเสีย
ประโยชน์สมเป็นปรองดอง

อันเราเอาใจช่วย
ไปได้สวยแลสมปอง
แก้ได้ด้วยไพร่พอง
มีผลแพ้คัดสำเร็จพลัน

สารุพระไตรรัตน์
ให้ปองปัดภัยปานนั้น
ราวลิกประสานพลัน
สมานฉันทสามัคคี

ให้คงคีนวิธิป่า
แต่เดิมมาร้อยร้อยปี
สถิตมั่นสถานที่
ณ อุษาคณย์เอย ๆ

*****

เด็กวัด!